

i Kolonialloven anviste de vestindiske Kolonier, om deres Bidrag til Moderlandet skulde fastsættes paa Finantsloven, ikke at tale om, at jeg ikke ret ser, hvorledes de skulde kunne indrette deres egen økonomiske Husboldning, hvorledes de skulde kunne lægge og faae vedtaget deres egne Budgetter for Finantsaaret, naar det stod selvstændig ubestemt for dem, hvilke Formue- og Leilighedsbidrag det behagede Moderlandet at paalægge dem for det samme Finantsaar, for hvilket de maatte lægge deres Budgetter paa samme Tid, som vi forhandle om deres Bidrag. Jeg tror at kunne gaa ud fra den bestemte Forudsætning, at man i 1863 ved Vedtagelsen af Kolonialloven absolut ikke har tænkt sig Muligheden af, at Bidragene skulde fastsættes Aar efter Aar paa Kongerigets Finantslove, men at Udtrykket i Kolonialloven: Efter 10 Aars Forløb skulle fremtidige Bidrag fastsættes ved Lov, maa forstaaas saaledes, at de skulle fastsættes ved særlig Lov og for længere Tid. Endvidere vilde en saadan Formue- og Leilighedsansættelse paa næste Aars Finantslov være stridende mod en anden Bestemmelse i Kolonialloven, nemlig dens § 2, som udtrykkelig bestemmer, at enhver Lov, der gælder Vestindien, skal først forelægges til Betænkning for Kolonialraadet, og jeg næret for mit Vedkommende ingen Tvivl om, at dersom denne Bestemmelse var bleven efterkommet derved, at Finantslovsforslaget for 1877—78 havde været forelagt Kolonialraadene til Betænkning, vilde Kolonialraadene utvivlsomt bestemt have fraraadet, at Vestindiens fremtidige Bidrag fastsættes paa de aarlige Finantslove. Jeg gjentager, at dersom denne Bestemmelse paa § 8 skal forstaaas saaledes — og jeg ser ikke rettere, end at den maa forstaaas saaledes, — at Vestindiens Bidrag skal fastsættes ved Finantsloven, er det utilstebeligt af Hensyn til den Stilling, som Kolonierne ved en gjældende Lov have faaet. Skal den derimod kun forstaaas, som at Bidraget opføres paa Overslaget over de forventede Indtægter i Finantsaaret, saaledes altsaa, at den særlige Lov om Vestindiens Bidrag bliver vedtagen med dette Indhold af 25,000 Kr. aarlig ogsaa for Finantsaaret 1877—78, maa Bestemmelsen, som den her staar, alligevel falde bort, og i Stedet maatte der indføres paa § 28 den sædvanlige Bestemmelse om, at naar den nævnte Lov træder i Kraft, kommer dette Beløb til Indtægt. — Den anden Bestemmelse, som jeg maa betegne som uantagelig, findes paa § 9 under Nr. 3. Den lyder saaledes: „Udbyd, foretagne i geistlige Embeders Indtægter siden 11te Juni 1875 og indbragte i Føds under Navn af Stiftsmidler, anslaaes til 50,000 Kr.“ Jeg tør vel antage, at, hvilken Mening man iøvrigt vil have om det længe omdebatterede Spørgsmaal, om og paa hvilken Maade de geistlige Indtægter skulde opføres paa Finantsloven, maa man dog, forekommer det mig, fra alle Sider finde det utilstebeligt,

at dette Spørgsmaals Afgjørelse foregribes derved, at det Overflød, som fremkommer ved, at enkelte geistlige Embeders Indtægter reduceres, opføres paa Aarets Finantslov som en almindelig Indtægt for Statskassen, jeg vil ikke sige som en ordinær Indtægt, men som en umiddelbar Indtægt, der indflyder i Statskassen paa samme Maade som Statens øvrige Indtægter. — Dernæst maa jeg henlede Thingets Opmærksomhed paa en enkelt Linie, der findes paa Finantslovsforslaget øverst Sp. 261—62. Den lyder saaledes: „Fra 1ste Juli 1877 standes Driften, det vil sige Driften af det kongelige Theater. For mig staar det som utvivlsomt, at det ikke kan tilstedes ved en Finantslovs Bestemmelse at ville ophøre en bestaaende Statsinstitution, eller, hvad der synes mig at komme omtrent ud paa det Samme at standse dens Funktion; og det forekommer mig, at den Bestemmelse, som jeg oplæste, bliver ikke mindre utilstebeligt, naar den skal forstaaas saaledes, som der vel kan være Grund til at forstaa den efter Forhandlingerne derom paa et andet Sted, nemlig forstaaas saaledes, at den mere gaar ud paa at dræbe en af Kongens Raadgivere som saadan end paa at dræbe selve Institutionen. Det forekommer mig, at Bestemmelsen ikke bliver mindre utilstebeligt ved denne Forstaaelse af den. Det er jo givet, at dersom Sligt er tilstedeligt, vil man lige saa let kunne skaffe sig af med en ubehagelig Indenrigsminister ved at negte Midlerne f. Ex. til Statsbanernes Drift eller skaffe sig af med en ubehagelig Finantsminister ved at negte Midlerne til de Udgifter, der ere sønsønde til Driften af Statsdomænerne. (Ploug: Til at betale Statsgjælden). Det ærede Medlem nævner Statsgjælden som Exempel; men der er der dog en kontraktmæssig Forpligtelse tilstede lige over for Andenmand, saa at jeg ikke tror, at det Exempel vil passe fuldt saa godt. Iøvrigt skal jeg villig indrømme, at der vil kunne findes Exempler i Hobetal paa ganske lignende Maade, Posten, som kunne bruges til at dræbe Minister med, dersom overhoved denne Mansøver var tilstebeligt.

Jeg kommer dernæst til en Bestemmelse paa det foreliggende Finantslovsforslag, som ser meget ufskyldig ud, og som endog saa kvantitativt er saa ubetydelig, at de ærede Medlemmer, der muligvis ikke nøie have fulgt Forhandlingen i det andet Thing, maasse uden Veiledning ikke let vilde have opdaget den. Det er paa § 24 VI. B. 1 a. Sp. 327—28. Der er opført som Rønninger til Amtsforvalterne et Beløb af 107,400 Kr., medens der i Finantslovsforslaget var foreslaaet et Beløb af 108,800 Kr., altsaa en Forskel af kun 1,400 Kr. Regtelsen af dette lille Beløb har imidlertid en langt større Betydning, en principiel Betydning. Det vil jo utvivlsomt være i frist Grindring hos dette Thing, at det to Gange har udtalt sin Samstemning saavel med den nuværende som med den foregaaende Regjering i, at Kronborg Amtstue